

Arrest

nr. 280 351 van 18 november 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juli 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat J. HARDY en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 21 december 2020.

1.2. Op 25 maart 2022 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Pashtu machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 11 juli 2022 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, een Pashtoun te zijn van etnische afkomst en een soennitisch moslim te zijn. U bent 22 jaar oud en geboren in Jalalabad stad, in de provincie Nangarhar en woonde uw hele leven in het 1e district, 3e wijk van Jalalabad. U woonde samen met uw ouders, uw zus en twee broers. U studeerde aan de Checknowri Hoge School en werkte uw secundaire studies af. U werkte in de winkel, het magazijn en de fabriek van uw vader en oom.

Uw vader en oom waren gezamenlijk de eigenaars van een winkel, een magazijn en fabriek. De winkel was een algemene voedingswinkel. Het magazijn diende als opslagplaats voor suiker. In de fabriek werd het suiker verwerkt tot andere producten.

Een maand voor uw vertrek werd uw vader opgebeld door onbekende personen die van hem 150 000 dollars eisten en hem hiervoor 10 dagen de tijd gaven. Toen uw vader die avond thuiskwam besprak hij dit met u, uw neef en uw oom. Na dit gesprek zijn uw vader en oom bij de veiligheidsdiensten gegaan om dit aan te geven. De veiligheidsdiensten vroegen aan uw vader om het nummer te geven dat naar hem gebeld had, zodat ze het nummer konden traceren en achterhalen wie uw vader gebeld had. Daarnaast kregen uw vader en oom het advies om voorzichtig te blijven. Zij kregen een soort van noodnummer dat zij konden bellen als er nieuwe problemen waren. De deadline van 10 dagen ging voorbij en uw vader kreeg opnieuw een telefoon van dezelfde persoon met hetzelfde nummer. De onbekende personen gaven uw vader opnieuw 10 dagen de tijd om het geld te geven en bedreigden uw familie. Na dit telefoongesprek gingen uw vader en oom opnieuw naar de veiligheidsdiensten. Daar vertelden zij aan hen dat de persoon uw vader belde vanuit het Achin-district en dat het een lid was van Daesh. Zij vertelden dat zij hem gingen proberen arresteren, maar dat uw vader en oom tot dan erg moesten opletten voor hun eigen veiligheid. Opnieuw gingen er 10 dagen voorbij en werd uw vader gebeld met een nieuw nummer. Deze keer zei de persoon die belde dat uw vader niet betaald had en bedreigde hij opnieuw uw familie. Enkele dagen na deze derde telefoon was u samen met uw neef op weg van het magazijn naar huis. Tijdens deze tocht stopte plots een auto voor jullie riksja. U en uw neef stapten snel uit en zetten het op een lopen. De personen in de wagen stapten uit en begonnen te schieten. Tijdens het lopen bent u ter hoogte van een klein waterkanaaltje gevallen en bewusteloos geworden. U werd diezelfde avond wakker in het Sehatama ziekenhuis. De volgende dag brachten zij u naar het magazijn, waar uw vader vertelde dat uw neef was doodgeschoten bij het incident de dag ervoor. De volgende dag bracht uw vader u naar een plaats, waar u een bus kon nemen. Daar gaf hij u uit handen aan een smokkelaar. Deze persoon bracht u naar Nimroz, vanwaar u Afghanistan verlaten heeft.

U verliet in de zomer van 2019 Afghanistan. U reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Roemenië, enkele voor u onbekende landen, Italië en Frankrijk naar België, waar u aankwam in december 2020. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 21/12/2020 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: een kopie van de vergunning van de fabriek en het magazijn, een kopie van de vergunning van de winkel, een kopie van uw eigen elektronische taskara en van de elektronische taskara's van uw moeder, vader en broers, een kopie van de taskara van uw neef, een kopie van de eigendomsakte van de woning waar u woonde, 5 foto's van de winkel en de fabriek, een kopie van een puntenlijst en een kopie van een foto van uw overleden neef.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Volgens uw verklaringen verliet u uw land van herkomst, Afghanistan, omwille van uw vrees voor vervolging door Daesh nadat zij verschillende keren een geldsom eisten van uw vader en uw familie bedreigden. Er wordt door het CGVS echter vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, zoals vastgesteld in de

Vluchtelingenconventie, noch dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ten eerste dient gewezen te worden op het feit dat de geloofwaardigheid van uw problemen wordt ondermijnd doordat uw relaas doordrongen is met tegenstrijdigheden. Hierdoor slaagt u er niet in om uw problemen als gevolg van de bedreigingen door Daesh aannemelijk te maken.

Om te beginnen bevatten de verklaringen die u aflegde op het CGVS een aantal tegenstrijdigheden met wat u verklaarde op de DVZ. Vooreerst verklaarde u op de DVZ dat u bedreigd werd door de taliban (Vragenlijst CGVS, vraag 5 & Verklaring DVZ, punt 37). Doorheen uw verklaringen bij het CGVS gaf u echter meerdere malen aan dat de bedreigingen uitgingen van Daesh (CGVS, p. 9, 20, 24). Van bedreigingen die uitgingen van de taliban was op geen enkel moment nog sprake. U werd geconfronteerd met het feit dat u bij de DVZ had verklaard dat u bedreigd werd door de taliban (CGVS, p. 25). Daarop antwoordde u dat het aanvankelijk niet duidelijk was voor u en uw familie of het om de taliban of Daesh ging. Volgens u ging het om een misverstand. Op de vraag of u dan gezegd had dat het de taliban was, verklaarde u dat u gezegd had dat u niet wist of het om de taliban of Daesh ging (CGVS, p. 25). Dit is geen afdoende verklaring. Enerzijds omdat u dit niet gezegd heeft bij de DVZ, aangezien nergens uit uw verklaringen op de DVZ blijkt dat u aangaf niet te weten of jullie door Daesh dan wel de taliban bedreigd werden. Anderzijds omdat doorheen uw verklaringen op het CGVS bleek dat jullie op het moment van de bedreigingen wel degelijk wisten dat het om Daesh ging. U verklaarde namelijk dat de veiligheidsdiensten tijdens het bezoek van uw vader en oom na de tweede dreigtelefoon vertelden dat het om een nummer ging dat werd gebruikt door Daeshleden uit het Achin-district (CGVS, p. 20,25). Dit wil dus zeggen dat u die informatie ook al had voor uw interview bij de DVZ, en zelfs reeds ten tijde van uw vertrek uit Afghanistan. Wanneer u werd gewezen op het feit dat u op het moment van het interview bij de DVZ wel degelijk wist wie er achter de bedreigingen zat, verklaarde u dat u toen had gezegd dat Daesh en de taliban dezelfde technieken gebruiken en dat uw familie blijkbaar werd gebeld door Daesh. Op de vraag of u bij de DVZ verklaarde of u bedreigd werd door de taliban of Daesh, antwoordde u dat u Daesh had gezegd (CGVS, p. 25). Deze verklaring is tegenstrijdig met wat er terug te vinden is in het administratieve dossier, waar duidelijk een aantal keren de taliban vermeld staan, maar op geen enkel moment een verwijzing naar Daesh terug te vinden is (Vragenlijst CGVS, vraag 5 & Verklaring DVZ, punt 37). Bijgevolg zijn uw verklaringen hierover niet geloofwaardig.

Bovendien legde u tegenstrijdige verklaringen af over wanneer uw problemen precies begonnen zijn. Bij de DVZ verklaarde u namelijk dat uw vader de eerste telefonische bedreiging drie maanden voor uw vertrek uit Afghanistan kreeg (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Uit het persoonlijk onderhoud op het CGVS bleek echter dat uw problemen slechts een maand voor uw vertrek begonnen waren. Het eerste telefoontje kwam een maand voor de moord op uw neef, uw eigen vertrek vond een dag na de moord plaats (CGVS, p. 21). Dit is toch een aanzienlijk tijdsverschil. Vervolgens is er ook een tegenstrijdigheid wat betreft het moment waarop u Afghanistan verlaten heeft. U verklaarde op de DVZ dat u ongeveer een maand na de dood van uw neef Afghanistan verlaten heeft (Vragenlijst CGVS, p. vraag 5). Op het CGVS zei u dat u onmiddellijk na het incident vertrokken bent en ongeveer 10-15 dagen in Nimroz bent gebleven, hetgeen alweer verschilt met uw eerdere verklaring nog een maand in Afghanistan te zijn verbleven (CGVS, p 31).

Vervolgens dient ook gewezen te worden op het feit dat u bij de DVZ verklaarde dat de taliban uw vader bleven bedreigen na de moord op uw neef (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u echter dat uw vader twee à drie maanden na uw vertrek verdwenen is, maar dat hij in die tijd niet meer benaderd was. Dit hoorde u van uw moeder. Meteen erna verklaarde u dat u denkt dat hij in de 2 tot 3 maanden na uw vertrek en voor hij verdween niks meer vernomen had van jullie belagers (CGVS, p. 31). Ook dit is opnieuw een tegenstrijdigheid. Tevens dient erop gewezen te worden dat u nergens tijdens uw gesprek op de DVZ melding maakte van het gegeven dat uw vader 2 tot 3 maanden na uw vertrek verdwenen zou zijn. U gaf er louter aan dat uw vader in Jalalabad verbleef (Verklaring DVZ, punt 13) Daarnaast blijkt uit uw verklaringen op de DVZ dat uw neef gedood werd bij een eerder doelgerichte aanval op hem, omdat de fabriek op de naam van uw oom staat. Er is daarbij geen sprake van uw aanwezigheid bij het incident (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Uit uw verklaringen bij het CGVS blijkt echter dat u aanwezig was tijdens het incident en dat het een aanval was op u en uw neef (CGVS, p. 20, 26-28). Er kan verwacht worden dat uw aanwezigheid bij het incident vermeld zou staan bij uw DVZ-verklaringen, aangezien dit deel uitmaakt van de kern van uw relaas en het het enige moment was waarbij u zelf persoonlijk betrokken was bij de bedreiging gericht aan uw familie. Bovendien bleek tijdens het interview op het CGVS dat de fabriek eigendom was van zowel uw vader als uw oom (CGVS, p. 17) en niet enkel van uw oom zoals u beweerde op de DVZ als verklaring waarom uw neef vermoord werd. Tot slot verklaarde u bij de DVZ dat u uw vader hielp als landbouwer (Verklaring DVZ, p. 7).

Bij het CGVS is hier echter geen sprake van. Op de vraag wat de belangrijkste bronnen van inkomsten waren, verwees u naar de winkel, de fabriek en het magazijn. Daarnaast verklaarde u zelfs dat uw familie geen velden in het bezit had (CGVS, p. 6). Bovenstaande tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen op de DVZ en uw verklaringen op het CGVS over verschillende aspecten van uw relaas ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas.

Daarnaast bleken uw verklaringen op het CGVS ook niet consistent, waardoor de ongeloofwaardigheid van uw relaas verder versterkt wordt.

Om te beginnen was u tegenstrijdig wat betreft uw activiteiten tussen de eerste en de tweede dreigtelefoon. Aanvankelijk verklaarde u dat u na de eerste dreigtelefoon gewoon binnen bleef en bijvoorbeeld niet naar de werkplaats ging. Op de vraag of u nog ergens anders naar toe ging, antwoordde u expliciet nee (CGVS, p. 23). Later in het gehoor, als het ging over wat u deed na de tweede dreigtelefoon, verklaarde u dat u nog vaak naar de winkel en zo ging, maar dat u op andere tijdstippen dan gewoonlijk naar daar ging en terugkeerde. Op de vraag of u dat ook deed tussen de eerste en tweede telefoon, antwoordde u 'ja' (CGVS, p. 26). Dit is duidelijk tegenstrijdig met uw eerdere verklaringen en ondermijnt uw geloofwaardigheid aangezien van u verwacht kan worden dat u op eenduidige wijze kan weergeven welke voorzorgsmaatregelen jullie namen nadat uw familie een eerste maal bedreigd werd.

Vervolgens was u ook tegenstrijdig wat betreft het aantal telefoons dat uw vader ontvangen heeft. Toen u de kans kreeg om uitgebreid de redenen voor uw vertrek uit Afghanistan uit de doeken te doen, verklaarde u dat uw vader in totaal drie keer werd gebeld voor het incident met uw neef, twee keer door hetzelfde nummer, vervolgens nog eens na de tweede deadline met een ander nummer (CGVS, p. 20). Wanneer dieper werd ingegaan op uw problemen, was er enkel sprake van twee telefoons voor het incident. Gevraagd of uw vader voor het incident nog een derde telefoon kreeg antwoordde u eerst expliciet ontkennend, om dan even later te stellen dat u denkt dat ze niet meer gebeld hadden, u had althans niks meer gehoord (CGVS, p. 27-28). U werd gewezen op het feit dat u eerder had gezegd dat u drie telefoons kreeg voor het incident. Daarop antwoordde u dat dat het geval was en dat ze tweemaal met hetzelfde nummer belden en eenmaal met een ander nummer. U verklaarde dat u met de tweede telefoon de eerste oproep met het tweede nummer bedoelde (CGVS, p. 29). Op de vraag wanneer ze dan voor de tweede keer met het eerste nummer belden, verklaarde u dat u het niet exact meer weet, maar dat het 10 dagen na de eerste dreigtelefoon was. Op de vraag wanneer ze u dan een derde keer belden – en met het nieuwe nummer – verklaarde u dat dit kort voor het incident was. Op de vraag waarom u deze derde telefoon niet had vermeld als er expliciet gevraagd werd of er nog contact was opgenomen, antwoordde u dat het mogelijks om een misverstand ging (CGVS, p. 29). Dit is geen afdoende verklaring, omdat u in eerste instantie uit uzelf de derde telefoon had aangehaald, om dan daarna duidelijk te ontkennen dat er kort voor het incident nog een derde telefoon is geweest.

Op basis van bovenstaande vaststellingen kan het CGVS geen geloof hechten aan de bedreigingen van Daesh ten aanzien van uw familie.

Tot slot kunnen er ook vraagtekens geplaatst worden bij het algemene tijdsverloop van uw relaas en het moment van uw vertrek. Dit ondermijnt eveneens de geloofwaardigheid en aannemelijkheid van uw relaas.

Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u namelijk dat u vertrokken was in de maand voor het Offerfeest (CGVS, p. 8). In 2019 vond het Offerfeest plaats op 11 augustus. Dit betekent dat u vertrokken bent in juli 2019. Uit uw verklaringen op de DVZ blijkt dat u ongeveer 8 maanden onderweg was voor u aankwam in Roemenië, waar uw vingerafdrukken werden genomen (Vragenlijst DVZ, punt 37). Uw verklaringen op het CGVS volgende, moet u ongeveer in het voorjaar van 2020 aangekomen zijn in Roemenië, een achttal maanden na de zomer van 2019 dus. Uit het administratieve dossier blijkt echter dat uw vingerafdrukken werden afgenomen in november 2020 (zie administratief dossier, Eurodac Search Result). Dit stemt bijgevolg niet overeen met uw verklaringen op het CGVS. Op basis van bovenstaande vaststelling uit het CGVS ernstige twijfels bij het algemene tijdsverloop van uw relaas en het werkelijk moment van uw vertrek. Bijgevolg draagt dit bij tot de ongeloofwaardigheid van uw vertrekmotief.

Alle bovenstaande elementen samengenomen maken dat er aan uw verklaringen over de afpersing door Daesh en de daaraan gelinkte bedreigingen en problemen geen geloof kan worden gehecht.

Uw documenten kunnen hier geen ander licht op werpen. Uw elektronische taskara, de elektronische taskara's van uw broers, moeder en vader en de taskara van uw neef bevestigen louter uw en hun identiteit, hetgeen niet in twijfel wordt getrokken.

Uw puntenlijst van de 10e, 11e en 12e graad bevestigen uw studies, waar eveneens geen twijfels bij geuit worden. De vergunningen van het magazijn, de fabriek en de winkel en de foto's van de winkel en de fabriek bevestigen het bestaan ervan, hetgeen eveneens niet in twijfel getrokken wordt. Tot slot kan uit de neergelegde foto omtrent het overlijden van uw neef niet met zekerheid vastgesteld worden dat het effectief om uw neef gaat. Het geldt eveneens niet als bewijs dat uw neef in de door u vooropgestelde omstandigheden om het leven kwam.

Het CGVS besluit dan ook dat u niet aannemelijk maakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie loopt, noch dat u in geval van terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.*

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden.

Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de Taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van

vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen; het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder andere, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt.

Verzoeker citeert de door hem geschonden geachte bepalingen en rechtspraak inzake het zorgvuldigheidsbeginsel en gaat vervolgens in op de motieven van de bestreden beslissing inzake de vastgestelde tegenstrijdigheden en de onwaarschijnlijkheden inzake de duur van zijn reis van Afghanistan naar Europa.

Wat betreft de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen bij de DVZ en het CGVS beklemtoonde verzoeker vooreerst dat hij niet in staat is geweest de nota's met behulp van een tolk te herlezen en de fouten die tijdens dit eerste verhoor werden vastgesteld niet heeft kunnen corrigeren. Hij stelt zich bewust te zijn van het feit dat hij de vragenlijst heeft ondertekend maar hij heeft in het geheel niet begrepen wat er met deze ondertekening op het spel stond en wat het risico was dat hij zijn verklaringen niet correct had kunnen herlezen. Verzoeker citeert zijn verklaringen hierover tijdens het persoonlijk onderhoud (notitie PO, p. 3). Hij merkt bovendien op dat hij tijdens zijn Dublin interview echt angstig was en bang om te worden gerepatriëerd, wat ook van invloed was op de verklaringen die hij kon afleggen (notities PO, p. 13). Verzoeker argumenteert als volgt met betrekking tot de vastgestelde tegenstrijdigheden: *"1) Betreffende bedreigingen door de Taliban/Daesh: verzoeker verklaarde dat hij en zijn gezin dachten dat de bedreigingen afkomstig waren van de Taliban. Toen de personen ter plaatse kwamen, besepte hij dat het Daesh was. Hij dacht ook dat het de Taliban waren omdat zij de verantwoordelijkheid op zich namen voor de dood van zijn neef. Toen hij bij DVZ was, was verzoeker hiervan nog niet op de hoogte. Pas tussen zijn onderhoud bij DVZ en het CGVS vernam hij dat de bedreigingen afkomstig waren van Daesh.*

Verzoekers verklaringen kunnen verwarrend zijn geweest omdat hij Daesh en de Taliban niet van elkaar heeft gescheiden. Voor hem waren de twee organisaties identiek, waren zij terroristen, en verspreidden zij terreur in zijn land (NPO p. 6).” Hij citeert in dit verband ook zijn verklaringen op pagina 25 van de notities van het persoonlijk onderhoud. Verzoeker argumenteert verder: “2) Wat het precieze tijdstip betreft waarop de problemen van verzoeker zijn begonnen: verzoeker wenst ook deze tegenstrijdigheid te verduidelijken. Zijn problemen begonnen een maand voor de dood van zijn neef (eerste telefoontje een maand voor de moord). Verzoeker heeft het land de volgende dag verlaten. 3) Wat de datum waarop verzoeker Afghanistan heeft verlaten betreft: verzoeker heeft weliswaar verklaard bij DVZ dat hij na het overlijden van zijn neef is vertrokken, maar hij is de volgende dag onmiddellijk vertrokken, waarna hij 10 tot 15 dagen in Nimroz heeft doorgebracht. 4) Wat de bedreigingen en de verdwijning van de vader van verzoeker betreft: verzoeker weet niet precies wat er met zijn vader is gebeurd, aangezien hij na de moord op zijn neef snel is gevlucht. Hij weet alleen dat zijn vader bedreigd werd en daarna verdween. Hij weet eigenlijk niet of zijn vader nog meer bedreigingen heeft ontvangen voordat hij verdween. Hoewel zijn moeder hem bepaalde dingen kan hebben verteld, heeft verzoeker geen zekerheid (NPO p. 31), aangezien hij ten tijde van de feiten niet meer aanwezig was (NPO p. 9). 5) Wat het feit dat verzoeker tijdens zijn onderhoud bij DVZ niet heeft vermeld dat zijn vader was verdwenen betreft: verwerende partij weet heel goed dat het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken uiterst kort en bondig zijn en dat asielzoekers worden opgedragen hun vazen samen te vatten. Bovendien kan uit vraag 13 van het DVZ-formulier, die in een eenvoudig formulier is opgenomen, zeker niet worden opgemaakt hoe de vraag aan verzoeker werd geformuleerd. Het opschrift van vraag 13 vermeldt “verblijfplaats” of “datum overlijden” en maakt geen melding van een mogelijke verdwijning, noch laat de ruimte voor enig commentaar of bijzonderheden. 6) Wat de naam betreft waaronder de suikerfabriek is geregistreerd: verwerende partij heeft verzoekers antwoord verkeerd opgevat. In vraag 5 van de vragenlijst verklaart verzoeker het volgende: o Dat zijn vader een suikerfabriek had; o Dat de Taliban (/Daesh) om geld eisen; o Dat zijn vader weigerde en ze zijn neef vermoordden; o Dat deze neef werd vermoord omdat de fabriek op naam van verzoekers oom staat; o Dat na de dood van zijn neef de bedreigingen bleven voortduren en dat verzoeker zelf ook doelwit was; o Dat verzoeker vervolgens uit Afghanistan is gevlucht. Verzoeker heeft dus slechts een zeer beknopte versie van de gebeurtenissen gegeven, die hij vervolgens tijdens zijn verhoor bij het CGVS nader heeft kunnen toelichten. Er is geen sprake van tegenstrijdigheden, aangezien verzoeker verklaart dat ook hij het doelwit was. 7) Wat de eigenaar van de fabriek betreft: ook is dit een misverstand. De vennootschap (rechtspersoon) behoorde toe aan zowel verzoekers vader als zijn oom. Terwijl de fabriek/winkel (fysieke plaats) alleen op naam van zijn oom stond (NPO p. 6 en 15). 8) Wat betreft de verklaring dat verzoeker zijn vader als landbouwer hielp: verzoeker kan zich niet herinneren dit bij DVZ te hebben aangegeven. Het is waar dat zijn familie ook land heeft, maar hij heeft zijn vader nooit geholpen als landbouwer.”

Met betrekking tot de tegenstrijdigheden bij het CGVS preciseert verzoeker, met betrekking tot zijn activiteiten tussen de eerste en tweede telefonische bedreiging nogmaals wat hij heeft verklaard. Het is waar dat zijn neef, oom en vader zijn blijven werken ondanks de bedreigingen maar zijn enerzijds veel voorzichtiger tewerk gegaan (verzoeker is op andere tijden dan gebruikelijk van en naar het werk gegaan) en anderzijds zijn hun werktijden drastische verkort (notities PO p. 23 en 26). Vooral de werknemers bleven de zaak runnen, terwijl verzoeker en zijn gezin ondergedoken bleven. Wat het aantal telefoongesprekken van verzoekers vader betreft wil verzoeker dit ook verduidelijken. Hij stelt dat zijn vader inderdaad driemaal gebeld werd maar tweemaal door hetzelfde nummer en de derde keer door een ander nummer. Hij betoogt als volgt: “Met “tweede telefoontje” bedoelde verzoeker “het eerste telefoontje met het tweede nummer” (NPO p. 29). Bovendien houdt verwerende partij niet rekening van alle details dat verzoeker over de telefoontjes heeft afgelegd (NPO p. 21, 22, 24, 29). De verklaringen van verzoeker zijn geloofwaardig. Hij heeft bovendien het incident tijdens de aanval van Daesh bij zijn familie heel precies uitgelegd, wat opnieuw door verwerende partij geen rekening werd gehouden (NPO p. 26 e.v.)”. Wat tenslotte de algehele duur van het relaas van verzoeker en het moment van vertrek uit het land betreft, stelt verzoeker: “Verzoeker weet niet precies hoe lang zijn reis heeft geduurd. Zoals uit zijn verklaringen bij DVZ blijkt, had verzoeker door vele landen gereisd en kon hij de duur van de reizen waarschijnlijk zijn vergeten, temeer daar zijn verhoor plaatsvond in februari 2021, d.w.z. bijna anderhalf jaar na zijn vertrek. Aangezien het hit eurodac resultaat alleen aangeeft dat hij door Roemenie is gereisd, is er geen informatie om zijn reis te bevestigen. Hoe dan ook is dit op zich niet voldoende om zijn asielaanvraag in diskrediet te brengen, temeer daar verzoeker ten tijde van de feiten nog zeer jong was en minderjarig ten tijde van zijn vertrek uit het land in 2019 (hetgeen door verweerder niet wordt betwist).”

In een derde middelonderdeel gaat verzoeker in op de nood aan internationale bescherming. Hij betoogt vooreerst dat er wel elementen bestaan die er op wijzen dat de gewijzigde algemene situatie in Afghanistan een impact heeft op verzoekers persoonlijke situatie. Verschillende elementen tonen gecombineerd en afzonderlijk een nood aan bescherming aan.

Verzoeker wijst er op dat hij in België verblijft sinds bijna 2 jaar (sinds hij 18 jaar oud is) en in het Westen (Turkije, Griekenland, Roemenië, Italië enz. in het algemeen bijna 3 jaar zodat hij als afgewezen asielzoeker zal worden gepercipieerd als verwesterd in zijn land van herkomst. Verzoeker citeert arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 en stelt dat *in casu* het CGVS de situatie van verzoeker ten aanzien van zijn lang verblijf in het Westen analyseren voor het nemen van zijn beslissing omdat dit de vrees voor vervolging verhoogt. Hij stelt vervolgens dat hij een jonge man is *“die vanaf zijn zeventiende verjaardag in het Westen leeft en sinds zijn achttiende verjaardag in België woont: concreet betekent dit dat hij in het Westen als tiener kwam en dus beïnvloed werd door de Belgische/Europese gewoonten, de Belgische mode en de Belgische jeugd. Vervolgens gedraagt hij zich als een jonge westerling, kleedt hij zich als een jonge westerling, draagt hij jeans,... Echter weet men dat de taliban en Daesh zulk gedrag en zulke houding niet tolereren (stuk 5; en stuk 6, pg. 33-34). Verzoeker zal dus vervolgd worden door de taliban of door Daesh in geval van terugkeer.”* Hij herhaalt dat verzoeker in Afghanistan als een afgewezen asielzoeker zou terugkeren en dat hij asiel heeft aangevraagd in België en citeert het recente rapport van Asylos betreffende de situatie in Afghanistan in de periode van 1 september 2021 t.e.m. 30 maart 2022 (stuk 4, p. 221). Doordat hij asiel heeft aangevraagd en aan westerse autoriteiten informatie over de Taliban en Daesh heeft verstrekt en zich tegen hen heeft verzet, loopt hij het risico als verrader te worden beschouwd en in geval van terugkeer te worden ondervraagd over de redenen van zijn vertrek en activiteiten in het buitenland. Hij besluit dat hij vervolging vreest wegens zijn politieke oppositie tegen de Taliban, alsmede wegens het feit dat hij tot verschillende sociale groepen behoort: als een jonge verwesterde jongen, en als een teruggekeerde (afgewezen) asielzoeker.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de toekenning van de subsidiaire bescherming. Verzoeker meent dat hem wel de subsidiaire bescherming moet worden toegekend of dat minstens de beslissing moet vernietigd worden aangezien er geen zorgvuldige analyse werd gemaakt van de veiligheidssituatie in Nangarhar, Pachiragram, rekening houdend met het profiel van verzoeker.

Met betrekking tot de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar, 1^e district, 3^e wijk, Jalalabad stelt verzoeker dat *“hieronder aangetoond zal worden dat de securitaire situatie in Nangarhar verslechterd is sinds de machtsovername en dat de provincie van Nangarhar, en in het bijzonder de district Jalalabad, een situatie van willekeurig geweld kent. Verzoekende partij zal hier de socio-economische en humanitaire situatie in het land analyseren (punt1) voor dat zij de veiligheidssituatie in het land (punt 2) en meer bijzonder in Nangarhar, Jalalabad (punt 3) analyseert. Verzoekende partij verwijst hier al naar het recent arrest nr. 270 813 dd. 31 maart 2022 van Uw Raad, in de zaak X/IV, waarin de socio-economische en humanitaire situatie en de algemene securitaire situatie in Afghanistan werden besproken. Dit arrest is van toepassing op de huidige zaak : in beide zaken gaat het over Afghaanse asielzoekers en in beide gevallen werd gebruik gemaakt van dezelfde informatiebronnen in verband met de wijziging van de algemene situatie in Afghanistan.”*

Met betrekking tot artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet en de beoordeling van de socio-economische en humanitaire situatie door verwerende partij citeert verzoeker vooreerst punt 4.4.6. tot 4.4.12 van voormeld arrest van de Raad en betoogt vervolgens dat de daarin uiteengezette redenering *in casu* toepasselijk is: *“de gedragingen van de taliban hebben een ontwrichtend effect op de reeds precaire socio-economische omstandigheden. Verzoekers nationaliteit is door verwerende partij niet betwist en de bevindingen van het arrest moeten in de situatie van verzoeker worden toegepast. Uit de door verwerende partij laatste toegevoegde rapporten blijkt dat de situatie sinds Uw arrest niet veranderd is.”* Verzoeker citeert vervolgens uit (stuk 8) en (stuk 10) en stelt dat deze conclusie nog steeds geldt in de huidige zaak. Met betrekking tot artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet en de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan stelt verzoeker dat ook hier de conclusies getrokken door de Raad in zijn arrest nr. 270 813 en citeert punt 4.4.17.. Verzoeker betoogt dat het CGVS *in casu* geen zorgvuldige analyse heeft gevoerd van de persoonlijke omstandigheden van verzoeker die voor hem het risico om slachtoffer te worden van het willekeurig geweld, verhogen. Verzoeker citeert uit de EU AA “Country Guidance” van april 202 (stuk 3, p. 128) en betoogt als volgt: *“Er bestaan in casu persoonlijke omstandigheden in hoofde van verzoeker die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld: hij is afkomstig van een provincie en district waar er willekeurig geweld bestaat (zie infra; niet betwist), hij kan zich niet in een ander district of provincie bevestigen daar hij al zijn interessegebied in Nangarhar heeft (hij is daar opgegroeid, hij heeft daar zijn familie, hij was 16 jaar oud toen hij buiten Afghanistan is gevlucht; niet betwist), hij heeft op zestienjarige leeftijd Afghanistan verlaten (niet betwist), hij is nu een jonge man die meerdere jaren in het Westen heeft geleefd en hij is verwesterd (betwist maar verzoeker heeft nieuwe elementen naar voren gebracht die een ander licht werpen op de motivering van het CGVS, zie supra), hij zal terugkeren als afgewezen asielzoeker (niet betwist), en zijn broer werkte voor de Afghaanse politie (betwist maar verzoeker heeft nieuwe elementen naar voren gebracht die een ander licht werpen op de motivering van het CGVS, zie supra).”*

Verzoeker stelt vervolgens dat bovendien moet verwezen worden naar het recente ASYLOS-rapport (stuk 4) waar heel wat recente informatie te lezen is over de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en citeert uit p.17 van dit rapport alsook uit stukken 9 en 11.

Met betrekking tot de veiligheidssituatie in Nangarhar, Jalalabad, herhaalt verzoeker dat verwerende partij geen analyse heeft gemaakt van de persoonlijke situatie van verzoeker en hekelt dat hem verweten wordt geen informatie te hebben aangebracht om aan te tonen dat hij een reëel risico loopt als gevolg van willekeurig geweld in Jalalabad. Verzoeker betoogt dat de situatie er catastrofaal is sinds de machtsovername en wijst er op dat volgens de EASO COI Focus: *"Afghanistan, Veiligheidssituatie"* van mei 2022 (stuk 7) de provincie Nangarhar aan de top staat van het aantal geregistreerde veiligheidsincidenten (stuk 7, p. 19). Hij stelt dat de statistieken getuigen van geweld tegen burgers alsook explosies en gevechten en dat de provincie Nangarhar in vergelijking met Kabul ver voor ligt op de andere en citeert uit stuk 7 (p. 15). Hij wijst er op dat volgens de laatste EUAA *"Country Guidance"* van april 2022 blijkt dat veiligheidsincidenten vaak gebeuren in Noord en Zuid Afghanistan, met name in Nangarhar (stuk 3, p. 14). Verzoeker verwijst vervolgens opnieuw naar het ASYLOS-rapport over de onveilige situatie in Nangarhar (stuk 4, pg. 10-11,13-14-15-16-17, 21-22, 24-25-26, 28-29-30, 32, 34, 40, 69-70,119-120, 137, 251, 269, 289, 295, 297, 310).

Verzoeker vraagt hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in nog ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing;
2. Pro deo aanstelling;
3. EUAA *"Country Guidance: Afghanistan"* van april 2022;
4. ASVLOS-verslag, *"COI Repository"*, 1st September 2021-30th March 2022;
5. Pagina beschikbaar op <https://www.telegraph.co.uk/world-news/2021/08/22/taliban-flogvounq-afghans-wearing-jeans/>;
6. EASO-verslag, *"Afghanistan Country Focus"*, January 2022;
7. COI Focus, *"Afghanistan, Veiligheidssituatie"*, mei 2022;
8. HRW, *"Afghanistan: Economie Roots of the Humanitarian Crisis"*, dd. 01.03.2022;
9. Human Rights Council, *"Situation of human rights in Afghanistan Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights"*, dd. 04.03.2022;
10. World Bank Group, *"Afghanistan Private Sector Rapid Survey"*, maart 2022;
11. USAID, *"Afghanistan. Humanitarian assistance"*, laatste update mei 2022.

3. Aanvullende nota's

Verwerende partij legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer dd. 20 oktober 2010 waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: (1) EUAA *"Afghanistan Security Situation"* van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf; (2) COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022"* van 13 september 2022 (papieren versie in bijlage); (3) COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidssituatie"* van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf; (4) EASO *"Afghanistan Country Focus"* van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf; (5) EUAA *"Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city"* van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf; (6) EASO *"Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City"* van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif; (7) EUAA *"Afghanistan: Targeting of individuals"* van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en (8) EUAA *"Country Guidance: Afghanistan"* van april 2022, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen.

De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna “Kwalificatierichtlijn”) en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

5.2. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, legt bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming een kopie neer van zijn elektronische taskara alsook een kopie van de elektronische taskara's van zijn moeder, vader en broers. De Raad stelt vast dat de identiteit en Afghaanse nationaliteit van verzoeker niet betwist worden door verwerende partij. De documenten met betrekking tot verzoekers familieleden, vormen een begin van bewijs van hun respectievelijke identiteit, welke evenmin ter discussie staan. Verder wordt evenmin betwist dat verzoeker afkomstig is uit Jalabad in de provincie Nangarhar.

5.3. Het internationaal beschermingsverzoek is gebaseerd op verzoekers vrees voor vervolging door Daesh omwille van de weigering van verzoekers familie om 150 000 dollar afpersingsgeld aan deze groepering te betalen. De Raad verwijst voor de ruime samenvatting van verzoekers vluchtrelaas naar de rubriek feitenrelaas in de bestreden beslissing, die niet wordt betwist door verzoeker. De kern van zijn relaas kan als volgt worden samengevat. Volgens zijn verklaringen bezitten verzoekers vader en zijn oom een winkel en fabriek waar suiker werd verwerkt en werd verzoekers vader een maand voor verzoekers vertrek opgebeld door een persoon die genoemde som geld eiste. Verzoekers vader weigerde te betalen en stapte naar de politie. Na onderzoek door de politie bleek deze persoon tot Daesh te behoren. Daarop werd verzoekers vader nog tweemaal bedreigd en ongeveer 10 dagen na de laatste telefoon werden verzoeker en zijn neef op straat vanuit een wagen beschoten. Verzoekers neef werd daarbij doodgeschoten. Verzoeker zelf kon ontkomen maar viel en raakte bewusteloos en werd wakker in het ziekenhuis. Kort daarna verliet verzoeker Afghanistan na eerst nog in Nimroz ondergedoken te zijn. In het verzoekschrift beroept verzoeker zich ook op het feit dat hij verwesterd is, dat hij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en in geval van definitieve weigering hij in geval van terugkeer als verrader zal worden beschouwd om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen.

5.4. Na grondige lezing van het administratief-en rechtsplegingsdossier, het verzoekschrift, de beschikbare landeninformatie en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, stelt de Raad vast dat verzoeker zijn beweerde problemen met Daesh ten gevolge van de weigering van zijn familie om afpersingsgeld te betalen aan Daesh, niet aannemelijk maakt, omdat zijn verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn omwille van de hiernavolgende redenen.

Zo stelt de Raad vast, in navolging van de bestreden beslissing, dat verzoekers opeenvolgende verklaringen over welke groepering zijn familie afperste niet consistent zijn. Uit de vragenlijst CGVS blijkt dat verzoeker verklaarde dat zijn vader een bedrijf had, dat de taliban geld eisten van hem, wat geweigerd werd door zijn vader en dat de taliban na de dood van zijn neef zeiden dat verzoeker nu aan de beurt zou zijn om gedood te worden. Hieruit blijkt dat verzoeker toen geen melding maakte van Daesh en enkel verwees naar de taliban. Uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, blijkt weliswaar dat verzoeker bij aanvang van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde dat niet zoveel vragen werden gesteld over zijn problemen tijdens het persoonlijk onderhoud en dat hij nog dingen kon vertellen maar dat daar geen tijd voor was (notities PO, p. 3), maar verzoeker maakte op dat ogenblik tijdens het

persoonlijk onderhoud geen enkele opmerking over het feit dat daar verkeerdelijk zou genoteerd zijn dat de familie werd afgeperst door de taliban en niet door Daesh. Uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dan weer dat verzoeker verklaart dat Daesh zijn neef hebben vermoord en zijn vader hebben meegenomen (Notities PO, p. 9) en tijdens het vrij relaas dat na de tweede telefonische bedreiging de veiligheidsdiensten het telefoonnummer hadden gecontroleerd en verzoekers familie had laten weten dat de persoon die zijn vader belde, lid was van Daesh (notities PO, p. 20). Verzoeker maakt verder nergens gewag van afpersing door de taliban tijdens het persoonlijk onderhoud en heeft ook geen plausibele verklaring waarom hij niets zei over Daesh bij de DVZ maar enkel verklaarde dat zij werden afgeperst door de taliban. Uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt immers dat verzoekers familie reeds na de tweede telefonische bedreiging en dus op het ogenblik dat verzoeker nog thuis verbleef, wist dat Daesh achter de afpersing zat. Zoals terecht gemotiveerd in de bestreden beslissing wist verzoeker dus reeds op het ogenblik van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat de beweerde afpersing door Daesh gebeurde. De Raad stelt vast dat dergelijke tegenstrijdigheid wel degelijk de kern van zijn vluchtmotieven en door hem voorgehouden vervolgingsfeiten betreft en verzoeker geen plausibele verklaring biedt waarom hij uitdrukkelijk verklaart bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn familie werd afgeperst door de taliban en ook zijn neef werd gedood door de taliban, maar Daesh niet vermeldt. Geconfronteerd met de vaststelling verklaart verzoeker eerst dat het voor hen eerst niet duidelijk was of het de taliban was of iemand anders. Gevraagd of hij bij de DVZ heeft gezegd dat het de taliban was verklaart verzoeker *“had ik zo gezegd, wij wisten niet of het de taliban was of Daesh, wij hadden het zo gezegd”* (notities PO, p. 25). Geconfronteerd met het feit dat hij op het ogenblik van het interview toch wist wie het was, verklaart verzoeker *“Ik had toen gezegd: Daesh en taliba zij gebruiken dezelfde technieken en wij werden blijkbaar door Daesh gebeld...”* en stelt dan dat er bij de samenvatting iets misgegaan is om dan uiteindelijk te verklaren dat hij bij de DVZ gezegd heeft dat hij bedreigd werd door Daesh (*idem*), wat niet overeenstemt met de vragenlijst CGVS in het administratief dossier. Hieruit blijkt reeds dat verzoekers verklaringen over wat hij al dan niet zou gezegd hebben tijdens het interview bij de DVZ wijzigen naargelang hem meer vragen worden gesteld over de vastgestelde incoherenties, en dat, in het licht van de pertinente vaststelling dat reeds voor verzoekers vertrek geweten was dat Daesh de familie afperste en verzoeker en zijn neef aanvielen, deze verklaringen allerm minst kunnen overtuigen. Waar verzoeker stelt dat hij pas tussen het interview bij de DVZ en het persoonlijk onderhoud op de hoogte was van het feit dat de bedreigingen van Daesh afkomstig waren, kan dit nergens blijken uit zijn verklaringen en heeft verzoeker dit evenmin opgeworpen toen hij tijdens het persoonlijk onderhoud met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd. Verzoeker toont dit ook niet aan. In zoverre verzoeker aanvoert dat voor hem beide organisaties identiek waren omdat zij beiden terroristische organisaties waren, kan dit niet verklaren waarom hij niet verwees naar Daesh als de groepering die hen afperste en bedreigde bij de DVZ, terwijl hij dit blijkens zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud als wist toen hij nog in Afghanistan was en doet dit bijgevolg geen afbreuk aan het voorgaande.

Waar verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat hij niet in staat is geweest de nota's met behulp van een tolk te herlezen en de vastgestelde fouten niet heeft kunnen corrigeren, stelt de Raad vast dat verzoeker weliswaar tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat zijn verklaringen niet opnieuw werden voorgelezen door de tolk maar dat op de vragenlijst CGVS uitdrukkelijk wordt vermeld dat dit wel is gebeurd (vragenlijst CGVS, 3) en dat de vragenlijst ook werd ondertekend door verzoeker, zoals hijzelf erkent in het verzoekschrift. Verzoekers loutere bewering dat zijn verklaringen niet opnieuw werden voorgelezen volstaat niet om aan te tonen dat de inhoud van de vragenlijst, die door hem ondertekend werd, onjuist is en niet strookt met wat hij verklaard zou hebben. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekers incoherente verklaringen over wie verzoekers familie afperste en zijn neef doodde, afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen hierover.

Verder stelt de Raad ook vast dat verzoeker bij de DVZ enkel verwees naar de dood van zijn neef en niets vermeldde over het feit dat hij aanwezig was bij het incident waarbij zijn neef zou zijn beschoten en gedood. Volgens zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud zat verzoeker immers samen met zijn neef in een riskja toen een auto plots stopte en hij en zijn neef gaan lopen zijn waarna zij beschoten werden en zijn neef dodelijk getroffen werd. Verzoeker zou bovendien toen gevallen zijn en het bewustzijn verloren zijn en daarna in het ziekenhuis zijn opgenomen (notities PO, p. 20, 26-27). Dat verzoeker helemaal niets vermeldde bij de DVZ over het feit dat hijzelf achtervolgd werd tijdens hetzelfde incident waarbij zijn neef gedood werd, is op zijn minst opmerkelijk te noemen. Zelfs indien verzoeker slechts een korte samenvatting kon geven van de belangrijkste feiten tijdens het interview bij de DVZ, dan nog kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij hier minstens een korte verwijzing naar zou maken, indien hij daadwerkelijk werd achtervolgd samen met zijn neef in de door hem tijdens het persoonlijk onderhoud geschetste omstandigheden. De vaststelling dat hij dit niet vermeldde doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen hierover. De Raad stelt vast dat verzoeker deze vaststelling in de bestreden beslissing ook niet concreet betwist.

Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheden met betrekking tot het tijdstip waarop verzoekers problemen begonnen en de datum waarop verzoeker Afghanistan zou verlaten hebben, stelt de Raad vast dat verzoeker deze niet weerlegt, nu hij zich in het verzoekschrift beperkt tot het louter bevestigen van zijn eerdere verklaringen.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS niet coherent zijn wat betreft zijn activiteiten tussen de eerste en tweede dreigtelefoon die verzoekers vader zou gekregen hebben. Hierover wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd: *“Om te beginnen was u tegenstrijdig wat betreft uw activiteiten tussen de eerste en de tweede dreigtelefoon. Aanvankelijk verklaarde u dat u na de eerste dreigtelefoon gewoon binnen bleef en bijvoorbeeld niet naar de werkplaats ging. Op de vraag of u nog ergens anders naar toe ging, antwoordde u expliciet nee (CGVS, p. 23). Later in het gehoor, als het ging over wat u deed na de tweede dreigtelefoon, verklaarde u dat u nog vaak naar de winkel en zo ging, maar dat u op andere tijdstippen dan gewoonlijk naar daar ging en terugkeerde. Op de vraag of u dat ook deed tussen de eerste en tweede telefoon, antwoordde u ‘ja’ (CGVS, p. 26). Dit is duidelijk tegenstrijdig met uw eerdere verklaringen en ondermijnt uw geloofwaardigheid aangezien van u verwacht kan worden dat u op eenduidige wijze kan weergeven welke voorzorgsmaatregelen jullie namen nadat uw familie een eerste maal bedreigd werd.”* Verzoeker slaagt er niet in deze motieven, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen. Verzoeker erkent immers in het verzoekschrift dat hij, zijn neef, oom en vader zijn blijven werken tijdens de bedreigingen, en verwijst verder naar het feit dat zijn werktijden drastisch verkort werden en op andere tijden dan gebruikelijk van en naar het werk ging. Hiermee kan verzoeker de vastgestelde tegenstrijdigheid niet vergoelijken, nu de Raad bijkomend vaststelt dat verzoeker initieel uitdrukkelijk verklaarde dat hij in die periode, gelet op het feit dat hij een jaar voordien al gestopt was met school, gewoon binnen bleef en uitdrukkelijk verklaarde dat hij niet naar de werkplaats ging (notities PO, p. 23). De vaststelling dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over de voorzorgsmaatregelen die werden getroffen na de voorgehouden bedreigingen, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen. Indien verzoekers familie daadwerkelijk werd afgeperst en daarna bedreigd, kan redelijkerwijze van verzoeker verwacht worden dat hij consistente verklaringen aflegt over de voorzorgsmaatregelen die werden getroffen om represailles te vermijden. Uit verzoekers verklaringen en de toelichting in het verzoekschrift blijkt overigens dat verzoeker en zijn familieleden, ondanks de bedreigingen en het gevraagde bedrag, dat zeker in de Afghaanse context, aanzienlijk was, het risico namen om weliswaar op andere tijdstippen en voor kortere periodes, naar de fabriek en de winkel te gaan. Dit valt moeilijk te rijmen met verzoekers verklaringen over de omvang van het bedrag dat beweerdelijk geëist werd en de ernst van de bedreigingen.

Verder legt verzoeker ook tegenstrijdige verklaringen af over het aantal telefoons dat zijn vader zou ontvangen hebben, nu hij tijdens het vrij relaas verklaart dat zijn vader in totaal drie keer werd gebeld (notities PO, p. 20) voor het incident plaatsvond en daarna slechts melding maakt van twee telefoons voor het incident en vervolgens expliciet ontkent, gevraagd of zijn vader een derde telefoon had gekregen voor het incident en daarbij specificeert dat tijdens die tweede telefoon de hele familie bedreigd werd (notities PO, p. 27). Verzoekers poging om deze inconsistenties te verklaren, met name dat hij refereerde naar verschillende telefoonnummers, kan niet overtuigen. Zijn uitleg dat hij refereerde aan twee oproepen met hetzelfde nummer en één oproep door een ander nummer biedt geen verklaring, nu verzoeker hiermee niet verklaart waarom hij na het vrij relaas stellig ontkende dat zijn vader een derde keer werd opgeroepen voor het incident en verzoeker pas na confrontatie met zijn vorige verklaringen refereert aan de verschillende nummers en uiteindelijk stelt dat het om een misverstand moet gaan. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker de vastgesteld tegenstrijdigheid niet weerlegt in het verzoekschrift, waar hij zich beperkt tot het louter bevestigen van één van zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. De verwijzing naar de details die hij over de telefoontjes heeft afgelegd, kan gelet op het voorgaande niet volstaan om de vastgestelde tegenstrijdigheid te weerleggen.

Tenslotte stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen over de periode waarin verzoeker de beweerdde problemen situeert en die de directe vluchtaanleiding vormden en het moment van zijn vertrek uit Afghanistan niet lijken overeen te stemmen met de gegevens uit het administratief dossier, met name verzoekers vingerafdrukken genomen in Roemenië, waaruit blijkt dat verzoeker zich in november 2020 in deze lidstaat verbleef, terwijl op basis van zijn verklaringen met betrekking tot zijn reisroute verzoeker in het voorjaar van 2020 in Roemenië zou moeten aangekomen zijn. Hierover wordt op goede gronden als volgt gemotiveerd: *“Tot slot kunnen er ook vraagtekens geplaatst worden bij het algemene tijdsverloop van uw relaas en het moment van uw vertrek. Dit ondermijnt eveneens de geloofwaardigheid en aannemelijkheid van uw relaas. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u namelijk dat u vertrokken was in de maand voor het Offerfeest (CGVS, p. 8). In 2019 vond het Offerfeest plaats op 11 augustus. Dit betekent dat u vertrokken bent in juli 2019. Uit uw verklaringen op de DVZ blijkt dat u ongeveer 8 maanden onderweg was voor u aankwam in Roemenië, waar uw vingerafdrukken werden genomen (Vragenlijst DVZ, punt 37).*

Uw verklaringen op het CGVS volgende, moet u ongeveer in het voorjaar van 2020 aangekomen zijn in Roemenië, een achttal maanden na de zomer van 2019 dus. Uit het administratieve dossier blijkt echter dat uw vingerafdrukken werden afgenomen in november 2020 (zie administratief dossier, Eurodac Search Result). Dit stemt bijgevolg niet overeen met uw verklaringen op het CGVS. Op basis van bovenstaande vaststelling uit het CGVS ernstige twijfels bij het algemene tijdsverloop van uw relaas en het werkelijk moment van uw vertrek. Bijgevolg draagt dit bij tot de ongeloofwaardigheid van uw vertrekmotief.” De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoeker deze pertinente motieven niet aan de hand van concrete elementen weet te weerleggen. Door louter te poneren dat hij niet precies weet hoe lang zijn reis heeft geduurd en hij door vele landen heeft gereisd en het verhoor anderhalf jaar na zijn vertrek heeft plaatsgevonden, slaagt hij er niet in deze motieven die zijn gebaseerd op zijn verklaringen en de Eurodac-gegevens met betrekking tot verzoeker, te ontkrachten.

Ten overvloede stelt de Raad ook vast dat uit zijn verklaringen blijkt dat zijn vader en oom de fabriek en winkel samen uitbaatten, maar dat na verzoekers vertrek uit Afghanistan en na de beweerde verdwijning van verzoekers vader, zijn oom en de rest van zijn familie schijnbaar geen problemen meer ondervonden met Daesh. Verder maakt verzoeker ook nergens melding van enige bedreiging die aan verzoekers oom zou zijn gericht. Gelet op de door verzoeker geschetste context waarin het familiebedrijf in Jalalabad stad functioneerde en de omvang van het geëiste bedrag, is het weinig aannemelijk dat zijn oom en de rest van de familie niet werd benaderd door Daesh nadat verzoekers vader tot twee dan wel driemaal toe weigerde om het afpersingsgeld te betalen.

De kopie van de foto van zijn overleden neef die hij ter staving van zijn verklaringen hierover neerlegt, kan geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen nu hieruit niet kan worden afgeleid dat de erop afgebeelde persoon zijn neef is en er verder ook niet uit kan worden afgeleid in welke omstandigheden deze persoon zou overleden zijn. Verzoeker maakt bijgevolg de beweerde afpersing van verzoekers familie en de persoonlijke bedreigingen die verzoeker en zijn neef als gevolg daarvan zouden ondergaan hebben, hiermee niet aannemelijk. Bijgevolg kan evenmin geloof gehecht worden aan verzoekers verklaringen met betrekking tot de verdwijning van zijn vader, die het gevolg zou geweest zijn van de beweerde afpersing.

De Raad stelt vast dat verzoeker zijn verklaringen over de fabriek en winkel van zijn vader en oom heeft ondersteund door middel van een kopie van de vergunning voor het magazijn en de fabriek en een kopie van de vergunning voor de winkel, alsook foto's van de winkel en de fabriek (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 1, 5 en 7). Het bestaan van deze fabriek en winkel worden ook niet in twijfel getrokken door verwerende partij.

Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet aannemelijk maakt, om de hierboven uiteengezette redenen, dat zijn familie daadwerkelijk afgeperst werd door Daesh, noch dat verzoeker persoonlijk zou zijn gevisieerd als gevolg van de weigering door verzoekers vader om hierop in te gaan. De door verzoeker neergelegde documenten met betrekking tot de winkel en fabriek van zijn familie kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande analyse.

Het geheel van verzoekers verklaringen in acht genomen en gelezen in het licht van de door hem geschetste omstandigheden en de beschikbare landeninformatie besluit de Raad dat bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker de door hem beweerde afpersing door Daesh en door hem beweerde bedreiging en achtervolging van verzoeker en zijn neef die daaruit zou voortvloeien, niet aannemelijk maakt. Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn. Waar in het verzoekschrift nog wordt gewezen op het feit dat verzoeker verkeerd begrepen werd over wie de eigenaar is van de fabriek en de winkel en de naam van de suikerfabriek en hij zich niet herinnert dat hij bij de DVZ verklaarde dat hij een landbouwer was, stelt de Raad vast dat verzoekers kritiek betrekking heeft op motieven in de bestreden beslissing die door de Raad als overtollig worden beschouwd en niet worden overgenomen in dit arrest, zodat verzoekers betoog ter zake evenmin tot een ander besluit kan lijden.

In zoverre in de bestreden beslissing wordt gewezen op het feit dat verzoeker verklaarde bij de DVZ dat de fabriek eigendom was van zijn oom en zijn neef daarom vermoord werd, terwijl hij bij het CGVS verklaarde dat zowel verzoekers vader als zijn oom eigenaar waren, stelt de Raad vast hij bij de DVZ weliswaar verklaarde dat de fabriek op naam van zijn oom stond maar daarna toevoegde dat het een “familiebedrijf was. Zowel van mijn vader als mijn ooms” zodat hieruit niet noodzakelijk blijkt dat verzoekers verklaringen tegenstrijdig waren. De Raad beschouwt dit evenwel als een overtollig motief, zodat deze vaststelling geen afbreuk doet aan het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat verzoeker de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk maakt, gelet op de vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties in zijn verklaringen.

5.5. Verzoeker voert in het verzoekschrift ook aan dat hij gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van het feit dat hij verwesterd is door zijn verblijf sinds bijna twee jaar in België en bijna drie jaar in het Westen en omwille van het feit dat hij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en om die reden als een verrader zal worden beschouwd in geval van terugkeer. Hij stelt vervolging te vrezen wegens zijn politieke oppositie tegen de taliban en omwille van het feit dat hij tot verschillende sociale groepen behoort als een jonge verwesterde jongen en als een teruggekeerde (afgewezen) asielzoeker.

5.5.1. In zoverre wordt geargumenteed dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet oordeelt de Raad als volgt. Artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *"een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;".

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat betreft de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze 'verwesterde Afghanen' en 'terugkeerders' hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn 'verwesterd', zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat 'verwesterde Afghanen' of terugkeerders' niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van 'godsdienst' en 'politieke overtuiging'. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond 'godsdienstige overtuiging' wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspant om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als ‘verwesterd’, onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-moslim beschouwd worden. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghansen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, “*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*”, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid ‘*to play the game*’.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het verder van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige ‘geldende normen’ in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan.

De Raad verwijst naar de beschikbare landeninformatie die hem door beide partijen wordt voorgelegd en die wordt vermeld onder punten 2 en 3 van dit arrest.

Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de *de-factoregering* van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De sharia laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de *de-facto*-talibanregering reeds verschillende decreten en richtlijnen heeft uitgevaardigd, net als de provinciale *de-factoregeringen*. Bij de machtsovername heeft de *de-factoregering* de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze *de-factoregering* heeft opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. Een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn *de-factoministerie* telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de sharia wensen (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Het MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit “*een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen*”. Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit *de-factoministerie* slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder “*een afzonderlijk departement binnen Kaboel*”. Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van hisbah (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (muhtasibeen) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit *de-factoministerie* in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de-factoministerie* beter georganiseerd.

In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met “gedrags- en kledingkwesties” (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar de EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van “*amr bil-maruf*” (‘deugdzaamheidsbevordering’) verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtredders plaatselijk werd bepaald door “*amr bil-maruf*” of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate* van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EUAA *common analysis* april 2022, p. 78). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *Afghanistan targeting of individuals* p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en p. 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022, dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-factoministerie* zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de-facto*-talibanautoriteiten weinig ‘directe beperkingen’ hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Panjshirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer checkpoints worden opgericht. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan* augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de facto*-talibanautoriteiten opgeroepen om meer ‘professionals’ in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32). Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de-facto*-talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als ‘verkeerd’ en ‘verdacht’ wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 hebben de taliban een ‘Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren’ opgericht.

Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie verzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de *de-facto*-talibanregering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: *Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 38 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23-24 in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

De Raad is zich ervan bewust dat ook de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen geconfronteerd worden in het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media. Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "to play the game".

Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Een persoonlijk risico voor verzoeker om als verwesterd te worden beschouwd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen bijgebracht wordt, laat niet toe anders te oordelen.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij aangereikt te worden. Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren, zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land en de zichtbaarheid van de persoon. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

In casu betoogt verzoeker dat hij in België verblijft sinds bijna twee jaar en in het westen sinds bijna 3 jaar en als jonge man van 17 jaar in het Westen woont en sinds zijn achttiende in België en dat dit concreet betekent dat hij als tiener in het Westen aankwam en beïnvloed is door de Belgische en Europese gewoonten, de Belgische mode en de Belgische jeugd. Verder stelt verzoeker zich te gedragen en te kleden als een jonge westerling en dat dergelijke houding niet wordt getolereerd door de taliban of Daesh. Hij legt door middel van een aanvullende nota een kopie van zijn Belgisch attest van immatriculatie en zijn bankkaart alsook een kopie van een arbeidscontract voor bepaalde duur van 5 september 2022 tot 31 december 2022.

De Raad wijst er op dat verzoeker verklaarde in Afghanistan zijn secundaire studies te hebben afgewerkt en er 12 jaar naar school is gegaan, een jaar voor zijn vertrek uit Afghanistan zijn studies heeft afgewerkt en ook naar de Madrassa is gegaan in Afghanistan (notities PO, p. 13) en bijgevolg al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen voor hij in België aankwam. Door louter te stellen dat hij bijna drie jaar in het Westen verblijft, waarvan bijna twee jaar in België en te stellen dat hij zich westers kleedt en door de Belgische jeugd beïnvloed te zijn, toont verzoeker niet aan dat hij niet langer in staat zou zijn zich aan te passen aan de Afghaanse waarden en normen. Dit kan evenmin blijken uit de door verzoeker ter terechtzitting neergelegde documenten, die enkel aantonen dat verzoeker een attest van immatriculatie en een bankkaart heeft en een tijdelijk arbeidscontract in België. Hieruit kan niet blijken dat verzoeker verwesterd is in de zin dat zijn gedrag gebaseerd is op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat dit bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Evenmin toont verzoeker hiermee aan dat hij, in geval van terugkeer naar Afghanistan zal gepercipieerd worden als een verwesterde jongeman. Bovendien wijst de Raad er nog op dat volgens zijn verklaringen verzoekers moeder nog steeds in hun huis woont samen met zijn broers en zijn oudste oom en hij nog steeds contact heeft met zijn moeder (notities PO, p. 10–12) en dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

Waar verzoeker nog wijst op een rapport van Asylas om te argumenteren dat hij in geval van terugkeer als afgewezen asielzoeker als een verrader zal worden beschouwd, stelt de Raad vast dat de door verzoeker geciteerde passage uit dit rapport betrekking heeft op een verklaring van een minister van de *facto* talibanregering waarin hij het beleid van Westerse landen bekritiseert waarbij personen in Afghanistan die met buitenlandse troepen of westerse organisaties hebben samengewerkt worden uitgenodigd en asiel verleend. Voor zover in het Asylas rapport wordt gesteld dat deze uitspraak vele Afghanen die met buitenlandse organisaties hebben samengewerkt voor de machtsovername maar niet werden geëvacueerd, heeft gealarmeerd en dat gevreesd wordt dat deze personen mogelijk als collaborateurs zouden kunnen geïdentificeerd worden, stelt de Raad vast dat deze informatie geen betrekking heeft op personen, zoals verzoeker, die in het Westen een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend maar nooit met Westerse organisaties of buitenlandse troepen hebben samengewerkt voor de machtsovername. Nergens maakte verzoeker gewag van dergelijk profiel.

In zoverre verzoeker stelt vervolging te vrezen omwille van zijn politieke oppositie tegen de taliban, wijst de Raad er op dat verzoeker evenmin in de loop van de procedure hiervan enig gewag heeft gemaakt, en verzoeker dit ook verder op geen enkele wijze staft.

5.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met de Daesh voor zijn vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een toegeschreven verwestering omwille van zijn verblijf in het buitenland.

6.3. In zoverre verzoeker zich in het verzoekschrift baseert op de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EG (heden: Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt:

“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...).”

Het Hof van Justitie verduidelijkte in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b), “*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest *M'Bodj* stelde het Hof van Justitie hieromtrent: “*In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).*

Uit het geheel van de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat specifiek, dit is individueel, van aard is. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij persoonlijk een reëel risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie dat een verzoeker ook moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan deze actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO *Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA “*Country Guidance Afghanistan*” van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b van Richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

6.3.1. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulement-beginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien preciaire leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42-45 waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: “*the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country*”).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het HvJ, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 278-283). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak *M.S.S.* volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan te voldoen deze EU-verplichtingen, waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak *M.S.S.* vervolgens eveneens toepaste op de zaak *Sufi en Elmi*, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in de vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend ('predominantly') was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 90-91).

6.3.2. De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precaire socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan in Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kaboel waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een *opzettelijk* handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten.

Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het HvJ in de zaak *"N. tegen het Verenigd Koninkrijk"*, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is *"in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn"* (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend ('predominantly') wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieumomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch dit leidde tot slechts zeer bescheiden verwezenlijkingen. Wijdverspreide corruptie had een negatieve impact op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector en privé-investeringen in Afghanistan onderontwikkeld bleven, naast het gewapend conflict, politieke instabiliteit, de druk op de economie als gevolg van de influx van terugkeerders, bureaucratische inefficiëntie en brain drain.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of non-gouvernementele organisaties, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de de-facto-overheid en werd van de bevolking geëist om enkel Afghanis te gebruiken voor hun financiële transacties. Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele hawala-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het hawala-systeem.

Het hawala-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat hawala-verstrekkers hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan cash leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Dit heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de *de facto* Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, dat gevolgen had voor de voedselveiligheid in Afghanistan.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden gevisieerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64*, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de de-facto-overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, "*Afghanistan: Targeting of individuals*", augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt gevisieerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020. Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming. Waar in het verzoekschrift uitvoerig wordt geciteerd uit het arrest van de Raad van 31 maart 2022 en wordt betoogd dat de redenering in dit arrest *in casu* toepasselijk is omdat de gedragingen van de taliban een ontwrichtend effect hebben, en in het algemeen verwijst naar een rapport van Human Rights Watch van 1 maart 2022 en een bericht van de World Bank Group van maart 2022, kan de Raad slechts vaststellen

de door hem geciteerde informatie in dezelfde lijn ligt van de hierboven geciteerde landenrapporten waarop bovenstaande analyse is gebaseerd en hij verder geen enkel concreet element aanbrengt waaruit kan blijken dat de huidige humanitaire situatie wel veroorzaakt zou zijn door het intentioneel handelen of nalaten te handelen door actoren in de zin van de hogervermelde rechtspraak, laat staan dat verzoeker hierdoor zou gevisieerd zijn en dat bijgevolg verzoeker hiermee niet aantoonbaar dat deze situatie onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

6.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, pt. 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogt.

Het Hof heeft in het arrest *Elgafaji* verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 40).

Het Hof van Justitie oordeelde ook dat een binnenlands gewapend conflict wordt geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)).

De Raad herinnert er aan dat het Hof van Justitie er op wees dat het begrip “*ernstige en individuele bedreiging*” tegen het leven of de persoon van diegene die om subsidiaire bescherming verzoekt in de zin van artikel 15 c) van de Kwalificatierichtlijn ruim moet worden uitgelegd (HvJ 10 juni 2021, C-901/19, *C.F. en D.N.*, punt 39).

6.4.1. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 in acht genomen. In deze “*Country Guidance*” wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal ‘*armed clashes*’, luchtaanvallen en incidenten met *Improvised Explosive Devices* (IED’s) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrmbommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsvername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP.

Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode op het einde van 2021 en gedurende de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in *quasi* heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

Het CGVS maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 13 september 2022 kunnen beschouwd worden als een update van de ACLED-data uit de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten (onder de categorieën battles, explosions/remote violence en violence against civilians), met uitzondering van '*riots*', '*protests*' en '*strategic developments*' worden hierin opgenomen (COI Focus van 13 september 2022, voetnoot 1). Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119). ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. Voor de provincie Kaboel kende ACLED geoprecisie 3 toe aan 22 incidenten in de verslagperiode. Het gaat om twee op twitter gemelde clashes tussen de taliban en het NRF in de provincie Kabul en een eveneens op Twitter vermeld intern dispuut waarbij een lid van de taliban gedood is en drie anderen gewond raakten (battles); drie incidenten gericht tegen voormalig ANDSF-personeel, twee incidenten gericht tegen universiteitspersoneel, drie incidenten tegen journalisten, een geval van seksueel misbruik van een homoseksuele man door de taliban, twee incidenten tijdens huiszoekingen door de taliban, vier incidenten waarvan burgers het slachtoffer werden zonder dat het motief bekend gemaakt werd, twee arrestaties van hulpverleners, een incident waarbij personen uit Panjshir gedood werden en de verdwijning van het voormalige adjunct hoofd van de Independent Electoral Complaints Commission (*violence against civilians*).

Volgens de UCDP-gegevens opgenomen in het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022 gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, i.e. '*incidents with at least one recorded fatality*', over het ganse land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1 765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kabul (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kabul (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van '*unexploded ordnance*'.

Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, wanneer UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit *quasi* elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1 155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde 2,2 miljoen *internal displaced persons* (IDP's) die teruggekeerd waren naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting.

Verzoeker brengt evenmin actuele informatie aan waaruit het tegendeel kan blijken. Dat er nog steeds een zekere mate van willekeurig geweld is in Afghanistan en dat Nangarhar één van de provincies is die het meest wordt getroffen door veiligheidsincidenten en volgens de COI Focus van mei 2022 het meeste aantal veiligheidsincidenten kende in de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 wordt niet betwist en werd mee in rekening genomen in bovenstaande analyse. Ook werd rekening gehouden met het feit dat ook burgers hiervan het slachtoffer kunnen worden. De door verzoeker in het verzoekschrift geciteerde informatie van Asyls met betrekking tot de provincie Nangarhar dateert van voor de informatie waarop de bovenstaande analyse is gebaseerd, terwijl ook met het door verzoeker geciteerde EUAA "Country Guidance" van april 2022 werd rekening gehouden in bovenstaande analyse. Door louter naar deze informatie te verwijzen toont verzoeker niet aan dat hieruit de verkeerde conclusies zijn getrokken, rekening houdende met de moeilijkheden inzake het verzamelen van informatie zoals hierboven aangegeven. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat hij, in zijn regio van herkomst Nangarhar, louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat er sprake is van een gewapend conflict tussen de Taliban en opstandige groeperingen in Afghanistan en van een zekere mate van willekeurig geweld in zijn regio van herkomst, Nangarhar zoals hoger toegelicht. Verzoeker bevindt zich dus in de tweede situatie zoals geïdentificeerd in de rechtspraak van het Hof van Justitie.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Waar verzoeker verwijst naar het feit dat zijn Afghaanse nationaliteit en zijn regio van herkomst niet worden betwist en zich niet kan vestigen in een andere regio, kan hieruit niet blijken in welke mate deze omstandigheden als dusdanig risicoverhogend zouden kunnen zijn in de zin van de hogervermelde rechtspraak. In zoverre verzoeker nog verwijst naar het feit dat hij Afghanistan op jonge leeftijd heeft verlaten, verwesterd is en zal terugkeren als afgewezen asielzoeker, heeft de Raad hierboven reeds vastgesteld dat hij niet aannemelijk maakt hierdoor vervolging te moeten vrezen. Verder stelt de Raad ook vast dat niet kan worden ingezien, en verzoeker licht dit ook niet concreet toe, hoe verzoekers verblijf in het buitenland of leeftijd *in casu* voor hem het risico verbonden aan het willekeurig geweld verhogen. Deze elementen moeten worden beoordeeld in het kader van het onderzoek naar verzoekers nood aan bescherming op basis van artikel 48/3 en artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Zoals hierboven uiteengezet heeft verzoeker evenwel geen gegronde vrees voor vervolging dan wel reëel risico op ernstige schade op deze gronden aannemelijk gemaakt. Waar verzoeker verwijst naar het feit dat zijn broer voor de Afghaanse politie werkte, wijst de Raad vast dat verzoeker hier in de loop van de procedure nooit gewag van maakte en dit verder in het verzoekschrift evenmin wordt toegelicht, zodat dit evenmin tot een ander besluit kan leiden.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker in de loop van de procedure bij het CGVS zich niet heeft beroepen op de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan of de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

7. Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad verwijst naar wat hierboven werd besproken en waaruit volgt dat verzoeker de beweerde problemen met Daesh niet aannemelijk maakt gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen hierover. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

8. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET